

Jeesus on hyvä paimen

Olette varmasti kaikki joskus elämäne aikana kokeneet loputtoman yksinäisyyden ja elämän tyhjyyden tunteita. Huomaatte yhtäkkiä: "Minulta puuttuu jotakin! Mutta mitä?" Haluan kertoa teille, mitä se jokin on: teiltä puuttuu elävä Vapahtaja!

Kerroin juuri, miten Jeesus kuoli ristillä maksaakseen meidän velkamme. Pankaa muistiin tämä jae: *"Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi."* (Jesajan kirja 53:5) Hänet laitettiin kallioon kaivettuun hautaluolaan. Sen eteen vieritettiin raskas kivi, ja jotta voitiin olla aivan varmoja, ettei kukaan varasta ruumista, roomalainen käskynhaltija määräsi haudan suulle sotilaita vartioon. Kuvittelen näiden sotilaiden olleen mahtavia miehiä - miehiä, jotka olivat sotineet jokaisessa maankolkassa: Galliassa (nykyisessä Ranskassa), Germaniassa (eli Saksassa), Aasiassa ja Afrikassa. He olivat arpien peittämiä sotureita. Nämä miehet seisoivat Jeesuksen haudalla kolmannen päivän aamunkoitteessa kilvet käsivarsillaan, keihäät oikeissa käsissä ja kypärät päässään. Roomalainen sotilas piti vahtia. Häneen luotettiin. Yhtäkkiä tuli häikäisevän kirkasta. Raamattu kertoo: *"Herran enkeli astui alas taivaasta, tuli ja vieritti kiven pois"* (Matt.28:2). Sitten Jeesus käveli ulos haudasta! Tämä valtava ihme sai sotilaat pyörtymään. Pari tuntia myöhemmin Jeesus

kohtasi onnettoman naisen. Nyt tämä nainen itki. Jeesus meni hänen luokseen. Nainen ei pyörtynyt vaan päinvastoin iloitsi suuresti tunnistaessaan ylösnousseen Herran Jeesuksen ja huudahti: "Mestari!" Hän sai lohdun murheeseensa, sillä hän tiesi: "Jeesus, hyvä paimen, elää ja on luonani!"

Tämänkin takia haluan seurata Jeesusta: tarvitsen jonkun, jonka kädestä voin pitää kiinni! Elämä on heitellyt minua hyvinkin pimeisiin paikkoihin. Ja me kaikki joudumme kerran kohtaamaan suuren hädän, kuoleman hädän!

Kerran eräs henkilö moitti minua: "Aina te pastorit pelottelette ihmisiä kuolemalla!" Vastasin hänelle: "Ei minun tarvitse pelotella ketään kuolemalla, sillä sitähan me kaikki pelkäämme!" Ja kuvittele: Saada kuoleman hetkellä pitää kiinni hyvän paimenen kädestä!

Usein minulle sanotaan näin: "Nykyajan ihminen pelkää enemmän elämää kuin kuolemaa. Elämä on kauhistuttavaa, pahempaa kuin kuolema!" Tämäkin on mahdollista, ystäväni: omistaa Vapahtaja jo elämässä!

Haluan kertoa teille erään tarinan, jonka olen jo usein kertonut. Tuo tarina on uskomaton mutta tosi. Olin tutustunut Essenissä erääseen teollisuuden alalla johtajana työskentelevään mieheen. Hän oli sellainen

hyväntuulinen kaveri. Kerran hän sanoi minulle: "Herra pastori, mukavaa että pidätte lapset hyvällä tiellä. Tässä teille sadan markan seteli työtänne varten." Katsoin häneen kysyvästi: "Entä te itse?" "Ei, ei herra pastori, tiedättehän, minulla on jo oma maailmankatsomukseni..." Tuo mies oli siis hyvä tyyppi mutta silti yhtä kaukana Jumalasta kuin kuu Siriuksesta. Eräänä päivänä suoritin vihkimistoimituksen. Se tuntui usein hieman lohduttomalta Essenin valtavassa ja karussa kirkossa. Hääpari ja ehkä kymmenen muuta ihmistä saapuivat paikalle ja istahtivat penkeille jokseenkin eksyneen näköisinä. Tuo hyväntuulinen teollisuuden alan herra oli todistajana vihkitoimituksessa! Minun kävi miesparkaa oikein sääliksi: hänellä oli päällään erittäin tyylikäs puku ja kädessään silinterihattu mutta hän ei yksinkertaisesti tiennyt, miten kirkossa käyttäytyään. Hänestä näki päälle päin, kuinka hän pohti itsekseen: "Täytyykö minun polvistua? Pitääkö minun tehdä ristinmerkki? Vai mikä tässä kohtaa olisi oikein?" No, autoin häntä vähäsen, otin hänen silinterihattunsa ja laitoin sen sivuun. Seuraavaksi laulettiin, eikä hänellä ollut aavistustakaan siitä miten laulu menee, mutta ainakaan hän ei näyttänyt sitä. Voitteko kuvitella tämän miehen? Hän sopi täydellisesti tähän maailmaan! Siinä hetkessä tapahtui jotain kummallista. Morsian oli ollut apulaisena lasten jumalanpalveluksessa, ja nyt vihkiseremoniassa parvelta raikui noin 30

pienen tytön laulu. Suloisilla lasten äänillään he lauloivat yksinkertaisen lastenlaulun:

"Koska olen Jeesuksen pikku lammas, / iloitsen aina / hyvästä paimenestani..."

Katsahdin teollisuusjohtajaa ja ihmettelin: "Mikä tuota miestä oikein vaivaa? Onko hän tulossa sairaaksi?" Mies lyhyesti kasaan, laittoi kädet kasvojensa eteen ja alkoi täristä. Mietin mielessäni: "Hänelle on tapahtunut jotain! Minun täytyy kutsua ambulanssi." Ennen kuin ehdin toteuttaa aikomukseni, huomasin miehen itkevän - estottomasti. *"...Hyvästä paimenestani, / joka minusta huolehtii", lauloivat lapset, "Joka minua rakastaa, / ja minut tuntee / ja kutsuu minua nimeltä. – Hänen lempeässä huomassaan / kuljen edes takaisin / sanomattoman suloista laidunta..."* Siinä tuo suuri teollisuuspomo istui ja itki! Yhtäkkiä käsitin, mitä tuolla karussa kirkossa tapahtui. Miehelle valkeni: "Lapsilla on jotain, mitä minulla ei ole: Hyvä paimen. Minä sen sijaan olen yksinäinen, eksynyt mies!"

Te miehet ja naiset, ette voi päästä elämässänne pidemmälle kuin nuo lapset, jotka kertoivat: *"Iloitsen siitä, että kuulun Jeesuksen Kristuksen laumaan ja että minulla on hyvä paimen."* Ette voi päästä pidemmälle! Huolehtikaa siitä, että voitte sanoa saman kuin tuo lapsikuoro!

Wilhelm Busch

Kirjasta: "Jeesus - Jumalan viimeinen Sana"

© Datakirjatkustannus